

Työssäoppiminen Rietbergissä Saksassa 11.11.–20.12.2013

Ajatus lähteä työssäoppimaan ulkomaille nousi ensimmäisen kerran mieleen vuonna 2010 ollessani ensimmäistä vuotta Kalajoen ammattiopistossa. Silloin opettajat kiersivät kysellen toisen ja kolmannen vuoden opiskelijoilta, että onko kukaan halukas lähtemään harjoitteluun ulkomaille? Ajattelin heti tuolloin, että kuinka hienoa olisi lähteä toiseen maahan työssäoppimaan ja taisin jopa ilmaista mielenkiintoni asian suhteen ääneen. Ensimmäisen kerran asia tuli kuitenkin konkreettisesti vastaan vuonna 2013 helmikuun aikaan, jolloin vaihto-oppilas vuoteni ja ensimmäinen sekä puolet toisesta vuosikurssista oli käytynä. Ensimmäinen harjoittelu lähestyi ja firmoja mietittiin jo vähiinsä. Ajatus ulkomaanharjoittelusta tuli uudelleen mieleeni ja rupesinkin järjestämään asiaa. Valitettavaa oli, ettei harjoittelupaikkaa löytynytkään niin helposti kuin minun oli annettu ymmärtää ja tämän seurauksena jouduin lykkäämään lähtöä kauemmaksi tulevaisuuteen ja suorittamaan ensimmäisen harjoittelun Suomessa. 2013 syksyllä toisen harjoittelujakson aikana (jonka suoritin myös Suomessa) olin jo lähes valmis luovuttamaan, asian suhteen. Keväällä olisi vaivoina päättötyö ja kymmenet muut projektit, joten en ollut enää edes halukas suorittamaan ulkomaanharjoittelua, vaikka yksi siihen tarkoitettu jakso olisikin vielä keväällä tulossa. Kuitenkin kaikesta huolimatta tapahtui ihme ja harjoittelupaikka löytyi kuin löytyikin Saksasta. Minulta kysyttiin, että mikä olisi minulle paras ajanjakso ja sanoin, että heti kun on mahdollista lähteä. Näinpä ajaksi määräytyi 11.11-20.12.2013.

Matkustaminen ja perille pääseminen

Vihdoin kaiken paperisodan ja säätämisen jälkeen olin matkalla kohti Helsinkiä. Matka sujui oikein mukavasti, jos ei oteta huomioon sitä, että junasta puuttui neljä vaunua, minkä seurauksena jäljellä olevat vaunut olivat aivan täyteen ahdettuja. Perillä majoituin yhden yön Bonus Inn nimisessä hotellissa mistä oli kuljetus lentokentälle. Vaihtoehtona tämä oli erittäin hyvä, sillä lentoni lähti kello 6.30 aamulla mikä tarkoitti sitä, että herätyskelloni soi Vantaalla hotellihuoneessani kello 4.00.

Olin varannut lennot Helsinki-München sekä München-Münster. Lennot itsessään sujuivat oikein hyvin, ellei oteta huomioon toisen lennon laskeutumista. Aloitimme laskeutumisen kohti lentokenttää ja tässä täytyy olla se hetki, kun torkahdin. Oletin meidän olevan vielä jossain korkeuksissa kun yhtäkkiä kuului voimakas rysähdys ja samanaikaisesti kone heilui holtittomasti joka suuntaan. Yhdessä sekunnin sadasosassa tajusin olevani lento-onnettomuudessa, käyden koko elämäni alusta loppuun läpi paniikinomaisin oirein ja miettien, miksei kukaan muu ole hätäntynyt ja missä ovat happinaamarit, joiden kuuluisi tietenkin ponnahtaa alas katosta kuten aina elokuvissa käy?! Samassa hoksasin, että olimmekin vain laskeutuneet kentälle ja lasku oli ollut hieman normaalia voimakkaampi.

Lennoista ja säikähdyksistä selvinneenä lähdin noutamaan laukkuani. Seisoin punainen reppu selässäni, tukka sekaisin ja kengännauhat auki kaikkien hienosti pukeutuneiden liikemiesten keskellä odottaen että laukkuni ilmaantuisi. Alemmuudentunteeni katosi saman tien, kun laukkuni pyörähti ensimmäisenä hihnalle, nappasin sen ja pyyhälsin ulos kentältä jättäen liikemiehet odottelemaan laukkujaan. Parastahan tässä oli se, että itselläni oli varmasti vähiten kiire seuraavaan paikkaan. En edes tiennyt, miten pääsisin Münsterin lentokentältä lähimmälle rautatieasemalle. Ongelma ratkesi kuitenkin saman tien, kun ulos astuessani eteeni osui ensimmäisenä bussi sekä taksi kyltit. Pohdin pitäisikö minun ottaa taksi sillä seuraava bussi tulisi vasta reilun tunnin päästä. Mutta koska minullahan ei ollut mihinkään kiire, päätin odottaa. Odottaminen päättyi hyväksi ratkaisuksi, sillä bussi tuli puolituntia etuajassa (tai sitten edellinen oli puolituntia myöhässä) sekä matka lähimmälle rautatieasemalle oli suhteellisen pitkä, joten taksilla se olisi tullut maksamaan paljon. Münsterin rautatieasemalta ostin lipun Rheda-Wiedenbrückiin, kuten työnantajani Saksasta oli minua neuvonut. Matka kesti noin tunnin ja puolivälissä minun täytyi soittaa työnantajani antamaan numeroon, jotta he tietäisivät tulla hakemaan minua. Muistilapulle oli kirjoitettu puhelinnumero ja mietin mielessäni, että mitäpä jos kukaan ei vastaa? Tai jos puhelu ei mene läpi? Kokeilin kuitenkin ja toisesta päästä vastasi nainen puhuen erittäin nopeasti saksankielellä. Itsehän en osaa kuin kaksi sanaa saksaksi ja ne ovat wunderbaum ja scheiße. Koitin puhua takaisin oikein selkeää englantia ja selittää, että olen se harjoittelija ja olen nyt noin puolentunnin matkan päässä asemalta, millä minun on tarkoitus jäädä pois. Junan metelistä ja pienestä kielimuurista huolimatta nainen kertoi, että minut tullaan noutamaan asemalta. Astuessani ulos junasta näin saman tien naisen jolla oli kädessään A-4 paperille kirjoitettu nimi Samuli. Ajattelin, että ei täällä kovin monta etsintäkuulutettua Samulia voi olla. Nainen osoittautui firman johtajan vaimoksi ja hän puhui kohtuullisen hyvin englantia. Matkani jatkui tästä hänen kyydillään Rietbergiin, joka oli noin kymmenen kilometrin päässä Rheda-

Wiedenbrückistä. Kävimme firmassa pyörähtämässä ja tervehtimässä Dieter Diekhansia, joka on firman toimitusjohtaja ja jonka kanssa olin lähetellyt sähköpostia harjoittelusta. Yllätyksenä tuli, että hänen englannin taitonsa oli erittäin heikko, mikä saattaa selittää sen, että vastaaminen sähköposteihini oli useimmiten tuskallisen hidasta.

Matkustuspäivä piti sisällään vielä kirjautumisen paikalliseen Bed & Breakfast hostelliin jossa majoituin firman piikkiin sekä käynnin paikallisessa lähikaupassa, mikä oli yllättäen Lidl.

Työtehtävät

Kuuden viikon aikana ehdin tekemään erittäin monenlaisia töitä, aina lastulevyn hakettamisesta lasten liukumäen kantamiseen alas liikkuvia liukuportaita. Pääasiallisesti kaikki mitä tein oli kuitenkin vain avustamista, sillä pienen kielimuurin ansiosta tehtävien anto oli toisinaan hieman hankalaa. Materiaalit olivat myös usein melko kalliita, joten virheen tekeminen olisi ollut erittäin kohtalokasta opiskelijan budjetille. Toisinaan sain kyllä jotain pieniä hommia hoidettavaksi yksin, varsinkin harjoittelun loppuvaiheessa, kun olin jo oppinut hieman talon tavoille ja tiesin mistä mikäkin työkalu löytyy. Viimeisillä viikoilla sain myös tehtäväkseni valmistaa puisen kappan sinkkaamalla. Materiaalin sain valita itse, joten otin tietysti pähkinäpuuta, mikä oli omalla tavallaan virhe, sillä lyijykynällä piirretyt viivat näkyivät erittäin huonosti tummasta puusta. Parin päivän säätämisen, sahaamisen sekä talttaamisen jälkeen kappi oli kuitenkin valmiina ja kaikki sitä katsomassa käyneet kysyivät, että oliko tämä todellakin ensimmäinen sinkkaliitokseni käsin?

Vapaa-aika

Koska työpäivien kesto oli aamu seitsemästä iltapäivä vartin yli neljään, niin en yleensä tehnyt mitään mainittavat arvoista työpäivän jälkeen. Viikonloppuisin Tischlerei Steinkämperin toimitusjohtaja Dieter Diekhans perheineen kierrätti minua ympäriinsä lähipaikkakunnilla ja kaupungeissa, joten tulin nähneeksi loppujenlopuksi aika paljon paikallisia nähtävyyksiä. Joulumarketit ovat myös iso asia Saksassa ja tulinkin käyneeeksi Hannoverin, Rietbergin, Rheda-Wiedenbrückin sekä Detmoldin joulumarketeissa.

Paluu kotiin

Palaaminen Suomeen oli samanaikaisesti odotettu mutta haikea. Takana olivat mahtavat kuusi viikkoa jotka pitivät sisällään monenlaisia tilanteita sekä tunteja, aina kaljan tilaamisesta, CNC koneella ajelemiseen sekä trumpetin soittajasta katolla, jäätyneen peräkärryn lukon sulattamiseen kuumailma puhaltimella. Paluumatka oli sinänsä ihan oma lukunsa, sillä viimeisenä päivänä sain työnantajaltani 3000 vuotta vanhaa mustaa tammea mikä on erittäin harvinaista ja tietysti samalla myös erittäin painavaa. Muuta ongelmaa ei ollut, mutta tammi ei meinannut millään mahtua matkalaukkuun ja Lufthansan painorajoituksetkin alkoivat tulla jo vastaan. Sain kuitenkin ahdettua kaikki laukkuun ja painoksi jäi 19.7 kiloa, kun 20 kiloa sai tuoda. Tämän seurauksena kuitenkin niin kutsutut ”matkahousuni,” eli reisitaskuhousut joissa on kaksien reisitaskujen sijasta neljät reisitaskut + tietysti normaalit taskut, eli kuudet taskut edessä ja kahdet takana, tekee kahdeksat

taskut yhteensä, olivat ahdettuna totaalisen täyteen mm. kirja, omenapuuta, hiusharja, suklaata sekä kaikenlaista muuta, mikä ei piippaa turvatarkastuksessa. Onnea oli matkassa ja tarkastuksia vain yksi koko matkan aikana, sillä uudelleen pukeminen tarkastuksen jälkeen kesti ainakin kymmenen minuuttia.

Ja lopuksi...

Harjoittelupaikkana Tischlerei Steinkämper oli mielestäni erittäin hyvä. Vaikka työ oli usein melko raskasta ja nostamisia oli paljon, niin se mitä näki ja oppi oli kyllä kaiken hien ja kipeytyneiden lihasten arvoista. Esimerkiksi ajankäyttö firmassa oli jotain uskomatonta. Jokainen minuutti kyllä varmasti käytettiin jotenkin hyödyksi. Tämä on jotain sellaista, mikä pitäisi ehdottomasti saada omaan työrotiiniin mukaan.